

† MACARIE
EPISCOPUL EUROPEI DE NORD

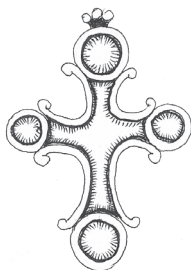
PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI
BISERICA NE CHEAMĂ SPRE
O VIAȚĂ NOUĂ IZVORĂTĂ DIN
ÎNTRUPAREA FIULUI LUI DUMNEZEU

EDITURA
FELICITAS

STOCKHOLM, 2015

† **MACARIE,**

**Din harul lui Dumnezeu Episcop al românilor
ortodocși din Europa de Nord,**

**Preacucernicului cler, Preacuviosului cin monahal
și preaiubiților credincioși și credincioase, har, milă și
pace de la Hristos – Cel Născut în ieslea Betleemului
și în ieslea inimilor noastre!**

Iubiți frați și surori împreună rugători,

Acum, de Crăciun, simțind adânc iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru lumea în care trăim, ne oprim cu inimile pline de sfială, înaintea chipului iubirii materne al Fecioarei Maria, care a primit a se face „Biserica sfințită” și „Rai cuvântător”, purtând în pânțele ei pe „Cel neîncăput”, pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, pe care L-a născut, L-a hrănit cu lapte la sânul său precurat și L-a crescut pentru mântuirea noastră.

La Nașterea Domnului Iisus Hristos din peștera Betleemului, Maica Domnului ocupă locul central și ne transmite starea de liniște și ocrotire pentru Pruncul abia născut, dar și pentru cei care vin să I se închine. Fecioara Preacurată, devine nu doar Maică a Cuvântului întrupat, ci mama noastră a tuturor, la care alergăm după milă, ajutor și întărire. Ce lucru tainic să ne știm cu toții sub grija și rugăciunea Fecioarei Maici, care mijlocește către Fiul său pentru toți pământenii! Toate mamele își încredințează pruncii înaintea icoanei Maicii Domnului, pentru că ochii ei protectori și milostivi sunt pururea aplecați spre cei fără de ajutor.

Cu emoție îmi aduc aminte de Părintele Arhiman-drit Cleopa Ilie de la Mănăstirea Sihăstria Neamțului, care, în primele două luni după naștere, era tot timpul bolnav. Nu mai mânca aproape nimic și plângea continuu. Toți ai casei erau îngrijorați pentru viața lui, iar mama sa Ana era foarte marcată de starea copilășului, mai cu seamă că îi mai muriseră doi copii din pruncie. Neștiind ce să mai facă, mama sa l-a dus la părintele Conon Georgescu de la Schitul Cozancea, din apropierea satului lor botoșănean, care, ascultându-i îngrijorarea pentru viața copilului, a sfătuit-o să îl dăruiască Maicii Domnului.

-Cum să-l dăruiesc Maicii Domnului? a întrebat ea cu nedumerire.

-Iată cum – a zis el – așază pruncul înaintea icoanei Maicii Domnului din biserica Schitului Cozancea și zi așa: Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta care este bolnav! Fă ce știi tu cu el! Evlavioasa mamă s-a

închinat cu umilință la icoana Mamei noastre cerești. Făcând trei metanii, a căzut în genunchi, spunând cu lacrimi:

-Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta al meu, că este bolnav și plânge mereu. Fă ce știi tu cu el! De atunci pruncul s-a făcut bine, ajungând la maturitate unul dintre cei mai iscusiți povățuitori pe calea mântuirii, adânc recunoscător celor două mame.

Preaiubiții mei,

Un alt părinte duhovnicesc al românilor, Arhimandritul Paulin Lecca, ne mărturisește vindecarea minunată a unui tânăr care se afla pe patul de moarte, suferind de tuberculoză. Scuipe sânger și totuși Îi cerea cu stăruință Mântuitorului Iisus Hristos să-i prelungească viața. I S-a arătat Mântuitorul Iisus Hristos, aievea, nu în vis. S-a așezat alături de el, i-a mângâiat fruntea și l-a întrebat:

-Copilul Meu, vrei să te faci sănătos?

-Da, Doamne – I-a răspuns tânărul –, aș dori să mai rămân printre cei dragi. Nu vreau să mor.

-Bine, atunci ridică-te din pat și îndreaptă-te spre icoana Mea din răsăritul odăii tale. Cu aceste cuvinte, Domnul S-a făcut nevăzut.

Tânărul a chemat-o degrabă pe măicuța sa și a rugat-o să-l ajute să se ridice spre a se îndrepta spre icoana Mântuitorului Iisus Hristos.

-Vai, dragul meu, ești prea slăbit, tu nu te mai poți scula, îi zise mama cu compătimire. Dacă te ridici, poți să mori într-o clipă. Ești prea slăbit, este prea mare acest efort!

-Nu, mamă – insista băiatul – Mântuitorul Iisus Hristos m-a chemat spre icoana Sa. Sprijinește-mă, te rog!

Copilul s-a ridicat, ajutat de mama sa iubitoare, încet-încet, s-a îndreptat spre icoană, a sărutat cu lacrimi chipul Preaiubitorului Iisus și s-a vindecat în chip minunat.

Este mărturia unui părinte duhovnicesc, martor la această minune, însă și noi suntem părtași, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare, la marea minune a Tainei Liturghiei. Hristos, Izvorul Vieții și al vindecărilor ne cheamă să ne îndreptăm spre icoana Sa de pe tâmpla altarului, iar în chip deplin spre icoana Potirului euharistic de pe dumnezeiescul prestol. Precum l-a chemat pe tânărul suferind să se îndrepte spre icoana Sa, ne cheamă și pe noi cei bolnavi, care purtăm ranele păcatelor, pentru a ne vindeca înaintea catapetesmei, de rănilile cele netămăduite, prin Taina Pocăinței, iar apoi, cuminecându-ne cu Cel care este dincolo de catapeteasmă, în Sfânta Sfintelor, cu Trupul și Sângele Sfântului Sfinților și Domnului Domnilor, să ne umplem de sfințenie, devenind plini de Dumnezeu.

Dacă ne este greu, să nu ezităm de a ne-o lua sprijinoare pe Măicuța Domnului, așa cum acel tânăr suferind, de care v-am pomenit, și-a luat-o în ajutor pe mama sa iubitoare. Nu întâmplător, pe catapeteasma fiecărei biserici, lângă icoana împărătească a Mântuitorului Hristos, este icoana împărătească a Maicii Domnului. Pe brațele sale călduroase, se odihnește, cu gingășie și bucurie, Pruncul Hristos Emanuel, Cel „întâi-născut

între mulți frați” (*Romani* 8, 29) prin care Maica Domnului ne asumă pe toți cei ce-L primim drept Mântuitor. Maica Domnului îl ține în dreptul inimii sale pe Copilul Hristos, însă ne ține la inima sa maternă, încălzindu-ne, și pe noi toți care suntem copiii săi. În mod deosebit, acum de Crăciun, la Slujba Sfântă a Liturghiei, mijlocește să-L primim pe Hristos din ieslea rece și întunecoasă a Betleemului istoric, în ieslea caldă și luminoasă a Betleemului inimii noastre.

Și la această prăznuire, vă împărtășesc un colind din satul meu natal transilvan, de la poalele Munților Țibleș, pe care l-am învățat și l-am colindat cu mare drag în copilăria mea. Vi-l colind acum, rugându-vă să deschideți larg porțile inimilor voastre:

Colo-n josu, mai în jos,
Florile dalbe de măr,
Este-on rît mândru, frumos.
La mijlocul rîtului,
Este-o dalbă mănăstire
Cu pereții de făclie,
Cu ușile de tămâie;
Cu ferestrele de ceară,
Zori de zua revărsară.
Popii-n slujbă când intrară:
Nouă popi, nouă dieci
Și pe-atâția patrierci;
Slujba sfântă cine-o ascultă?
O ascultă Maica Sfântă,
C-on Fiuț micuț în brațe.
Fiul plânge și nu tace,

Maică-sa n-are ce face:
-Taci, Fiule, taci dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Două mere roșioare,
Rupte de la Sfântul Soare.
Fiul plânge și nu tace,
Maică-sa n-are ce face:
-Taci, Fiule, taci, dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Două mere, două pere,
Două țâțe dalbe-a mele.
Nici cu acelea nu tăcea,
Maica Sfântă iar zicea:
-Taci, Fiule, taci, dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Ți-a da cheia raiului,
Scaonul județului,
Șuștarul Botezului;
Cu șuștaru-i boteza,
Cu scaonu-i judeca,
Pe tăt omul li-i chema;
Pe tăt omul să-l slobozi,
Să faci dreptate la toți;
Tu raiul li-i descuia,
Pe Dumnezo Li-i vedea.
Apoi Fiul Sfânt tăcea
Și din gură așă grăia:
-Lată-i puntea raiului,
Cum îi firul părului;
Care om îi păcătos
Pică de pe punte-n jos;

Care-i păcătos mai tare
Pică de pe punte-n vale
Și se face stean de piatră,
Lumea lui atunci se gată.

Iubiți frați și surori împreună colindători,

Darurile de la sfânta slujbă, oferite, în acest colind, de Maica Fecioară Pruncului Iisus, sunt darurile Bisericii pe care o întruchipează deplin Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Cea care L-a hrănit pe Hrănitorul făpturii este hrănitorea tuturor celor aflați în nevoi. De aceea, în bisericile noastre, inclusiv în cele de la Sfântul Munte Athos, între icoanele Maicii Domnului, se află și icoana Maicii Domnului Alăptătoarea care hrănește la pieptul său feciorelnic pe Hristos Dătătorul laptelui.

Anul acesta, târnosind noua biserică românească *Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni* din orașul Sölvesborg, din sud-estul Suediei, am așezat în acest sfânt lăcaș, cu toată credința și cu toată evlavia, această icoană a Maicii Domnului, minunat pictată în urma unei trăiri din satul meu natal Spermezeu, din județul Bistrița-Năsăud, acolo unde s-a zămislit, din moși-strămoși, colindul pe care vi l-am transmis adineauri, în care Maica Domnului îi oferă, cu gingășie, dalbul său piept, Dumnezeiescului Prunc.

Anul trecut am ajuns acasă în zilele toride de la sfârșitul lunii iulie, iar tocmai atunci tânăra fiică a cântărețului bisericesc trecuse năprasnic din această viață, în timp ce-și alăpta primul copilaș la sânul ei matern. Durerea era atât de mare încât nici preoții slujitori nu

mai găseau cuvintele potrivite de mângâiere. Nici eu nu le-am găsit, am început să plâng împreună cu ei, însă aveam pe piept engolpionul cu icoana Maicii Domnului Alăptătoarea. La slujba prohodirii, care a fost foarte dureroasă – mai mult s-au auzit suspinele părinților, ale soțului și ale comunității îndurerate, decât psalmodierile slujitorilor – am putut spune doar atât: „Iată, iubiții mei, port pe piept icoana Maicii Domnului Alăptătoarea. Plângeți pentru această mamă care a plecat năprasnic dintre noi și mai ales plângeți pentru acest copil orfan care, fiindu-i foame, încălzit la pieptul bunicii sale și al tuturor mamelor care-l mângâie acum, caută un piept pentru a fi alăptat – era un copil sugar, așa cum sunt toți copiii mici, neînțărcați – însă pe acest copil, de azi înainte, îl va hrăni Maica Domnului, care ne hrănește pe toți cei care îi cerem ajutorul în nevoi. L-a alăptat și pe Hrănitorul făpturii, ne alăptează pe fiecare în parte și mai ales pe cei care sunt fără de mamă și fără de ajutor. Deoarece Maica Domnului preferă să stea mai degrabă între cei neajutorați, decât între Puterile Cerești. Maica Domnului este hrănitorea tuturor. Precum L-a hrănit odinioară pe Iisus Hristos Emanuel, Cel întrupat de dragul nostru și spre folosul nostru, ne hrănește, împreună cu El, și pe noi cei care, prin harul înfierii, am devenit frații lui Iisus și copiii Maicii Domnului”.

Am simțit în acele clipe ocrotirea blândă a Maicii Domnului, o simțim cu prisosință și acum. În urma acestei întâmplări tragice, am așezat în satul meu natal, chiar la casa mea părintească, o icoană foarte frumoasă a Maicii Domnului Alăptătoarea. Părintele paroh și

enoriașii de la Sölvesborg au văzut icoana și m-au rugat să așez acest odor și în noul lor lăcaș de închinare. În cele din urmă, am reușit să realizăm o frumoasă icoană a Maicii Domnului Hrănitorea cu lapte, pe care am așezat-o în biserica noastră românească din Sölvesborg, ca să fie izvor de binecuvântare și mângâiere pentru copiii Maicii Domnului răspândiți în aceste ținuturi mai umbroase, mai reci – și la propriu, și la figurat – din Europa de Nord.

Iubiții mei fii și fice duhovnicești,

Anul 2016 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept Anul Omagial al educației religioase a tineretului creștin ortodox. Această lucrare stă în strânsă legătură cu creșterea și desăvârșirea credinței noastre într-o lume aflată într-o permanentă mișcare. Gândurile pe care vi le-am împărtășit adineauri sunt în strânsă legătură cu aceasta, pentru că în actul formării credinței, un rol foarte important revine mamelor creștine care transmit, în sufletele pruncilor, dragostea de Dumnezeu și de semenii, fără discriminare. Pacea inimilor și lumina credinței vin atunci când o mamă iubitoare și dăruitoare le așază, spre binele umanității, în inima pruncului ei. De aceea, permanenta rugăciune către Maica Domnului se transformă într-o permanentă grijă pentru formarea copiilor noștri, pentru a construi o lume a bucuriei și a luminii dumnezeiești.

După chipul Maicii Domnului, Biserica este mamă pentru cei ce o asumă și-L primesc pe Hristos. O mamă

iubitoare este alături de fiii ei în toate împrejurările vieții, se bucură de împliniri și este îndurerată în suferințe, dar în toate este ocrotitoare.

Sfârșitul acestui an ne-a pus în fața unor momente grele în care suferința multora ne-a cutremurat pe toți. Tinerii din București, prin suferința lor, pentru unii pecetluită de moarte, ne cheamă pe fiecare dintre noi la mai multă responsabilitate. Teroarea care nu mai are granițe, ne face să înțelegem mai concret că totul este efemer, iar învingându-ne frica, reușim să prețuim viața.

Toate acestea și altele pe care le pricepem trăind vremurile din urmă, ar trebui să ne ajute să ne naștem spre o viață nouă, viață la care ne invită de două mii de ani Biserica, prăznuind, în bucuria colindului, Întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Al vostru fierbinte rugător către Domnul și de tot binele voitor,

† Părintele Episcop Macarie

Dată în Reședința noastră episcopală din Stockholm, Suedia, la Prăznicul Nașterii Domnului, în anul mântuirii 2015.